

OPGEDRAGEN AAN MIJN KLEINKINDEREN

BENTHE, NINA EN RAPHAEL.

Alle auteursrechten en databankrechten ten aanzien van deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Anneke Cornelissens.

KOM MEE

In het sprookjesbos tussen de bomen

Mogen alleen de kaboutertjes komen

De feeën, elfen, vogels en dieren

Zij mogen daar leven en feestjes vieren

Maar als jij droomt, of leest in dit boek

Mag jij ook in het bos op bezoek

Want daar is het leuk en kan heel veel gebeuren

Je ruikt er het gras en er zijn heel veel kleuren

Ze werken daar hard en zijn lief voor elkaar

Ze maken de mooiste dingetjes klaar

Kom! Ga mee en duik er maar in

Ik ga vertellen.

Ik begin.

1. REGEN IN HET KABOUTERBOS

Voor het raam van een prachtige, rode paddenstoel, zat kabouter Wibou. Hij keek verdrietig. Dat was ook geen wonder. Buiten regende het pijpenstelen. Al vijf dagen lang. Wibou vond dat erg vervelend. De hele zomer had hij met de dieren van het bos en met zijn kaboutervriendjes buiten kunnen spelen. Het was bijna elke dag mooi weer geweest, maar ineens, van de ene op de andere dag, begon het te regenen.

Nu regende het alweer vijf dagen lang.

De eerste dag had Wibou het niet zo erg gevonden. Omdat hij de hele zomer buiten geweest was, had hij helemaal niet meer in zijn huisje gewerkt. Alles lag daarom ook vol stof. De vloer moest nodig gedweild worden. Er lag een grote stapel wasgoed. De ramen moesten gezeemd en alle kapotte kleertjes moesten gemaakt worden.

Er was daarom in het begin werk genoeg, maar nu het al vijf dagen lang regende was al het werk klaar.

Wibo zat zich echt te vervelen. Hij had de krant al uitgelezen en het eten voor ‘s middags klaargemaakt. Nu zat hij voor het raam en tuurde naar de plassen op de grond tussen de bomen. Elke gevallen regendruppel maakte er mooie, ronde kringetjes in. Soms, als er een hele dikke druppel van een blad viel, vormden die grotere kringen, maar daar maakten de regendruppels uit de lucht weer gauw kleine kringetjes tussen door.

Kabouter Wibo zuchtte. “Wat zal ik vandaag eens gaan doen?” vroeg hij aan zichzelf. “Al het werk is klaar. Ik heb geen zin, om te gaan tekenen. Kwam er maar bezoek, maar iedereen blijft thuis met dat vieze weer.”

“Je hebt toch een regenmantel, een muts en regenlaarzen?” klonk het van onder de kast. Verbaasd keek Wibo om. Wie praatte daar? Nee, maar, het was Victor de veldmuis. Hij was door een gangetje onder de grond in Wibo’s huisje terechtgekomen.

“Heb je misschien een kopje thee voor me?” vroeg Victor. “Ik had toch zo’n zin in een kopje thee, maar de theeblaadjes waren op. Daarom kom ik maar bij jou theedrinken. Ik hoorde je al mopperen, voordat ik binnen was.”

Kabouter Wibo stond meteen op, om thee te gaan zetten.

“Mijn vriendjes blijven nu óók allemaal thuis,” zuchtte hij neerslachtig.

Victor schudde zijn hoofd. “Dom, hoor! Weet je, wat wij doen, als het regent? Dan maken wij onder de grond in een heel groot muizenhol een knalfeest. Wij maken daar

de hele dag plezier, vertellen elkaar grapjes, dansen met elkaar en drinken limonade.

Waarom doen jullie dat niet óók?”

Wibo schudde zijn hoofd. “Dat kunnen wij niet doen. Onze paddenstoelen zijn te klein, om er allemaal samen feest in te vieren. Feestvieren doen wij in de zomer, als het lekker, warm weer is. Dan kunnen we het fijn in het bos doen. De glimwormpjes maken dan lichtjes, de elfjes komen met ons dansen en alle dieren krijgen wat lekkers en bosbessensap. Maar als het regent, blijven alle kabouters in hun paddenstoelen, totdat het weer over is.”

Victor snoof door zijn spitse neus. “Bah, wat saai!” zei hij. “Dan snap ik niet, dat jullie de regenkleren niet aantrekken en fijn buiten in de regen gaan spelen. Jullie hebben toch laarzen en regenjassen? Van de regen kun je niet smelten. Daar hoeft je echt niet bang voor te zijn en koud is het ook nog niet. De herfst is nog niet begonnen.”

“Het lijkt er anders wel veel op,” mopperde Wibo. “Eigenlijk heb je wel gelijk. Ik snap zelf ook niet waarom we altijd allemaal binnen blijven als het regent. Ik zal de andere kabouters straks gaan vragen, of ze zin hebben, om mee te spelen. Maar eerst schenk ik jou nog een kopje thee in. Ik zal ook nog wat theeblaadjes in een zakje doen, dan kun je weer zelf thee zetten.”

Ze dronken samen nog een kopje thee met een hazelnootkoekje erbij en daarna vertrok Victor de veldmuis weer naar zijn eigen huis onder de grond.

Kabouter Wibó trok zijn regenjas aan en trok de muts goed over zijn oren. Uit de kast haalde hij rode regenlaarsjes. Daar stopte hij zijn voeten in. Met een grote voetbal onder zijn arm ging hij de deur uit.

Het eerst ging hij naar zijn vriendje Dodo.

“Mee naar buiten om te gaan voetballen?” vroeg die verbaasd. “Maar het regent toch? Dan worden we nat!”

Wibo legde hem uit, dat dit helemaal niet zo erg was, als hij zich maar goed inpakte. Het was óók niet leuk om je te zitten vervelen. Dodo vond het nog altijd maar een raar idee om in de regen te gaan voetballen. Toch ging hij zijn jas en zijn laarzen halen en samen met Wibó liep hij het natte bos in. Ze gingen naar elke paddenstoel in de buurt. Alle vriendjes keken raar op, maar ze gingen allemaal mee, want iedereen verveelde zich zo langzamerhand.

Op een grote open plek in het bos, waar nu flinke regenplassen stonden, gingen ze samen voetballen. Wat was dát leuk, zeg!

In het begin draaiden de kabouters zich nog vliegensvlug om, als de bal in een plas terecht kwam en de spetters alle kanten op vlogen, maar na een tijdje waren ze allemaal zó nat dat ze het helemaal niet erg vonden, als er dikke modderspetters op hun gezicht kwamen. Ze moesten er zelf om lachen, zó gek zagen ze er uit.

Met hun laarsjes sprongen ze in de plassen, om nog veel meer spetters te maken. Het werd een dolle boel. Ze lachten en gilden van plezier. Nog nooit hadden ze zo'n pret

gehad. Toen het donker werd kon je niet eens meer zien wie kabouter Wibo, kabouter Dodo, of een van de andere kabouters was. Ze zagen er allemaal even zwart uit. Hun laarsjes sopten van het water en hun sokken waren klieder, kleddernat!

Ze spraken vrolijk af, dat ze de volgende dag weer buiten zouden gaan spelen, of het nou regende, of niet. In de regen spelen was zelfs veel leuker dan spelen als het droog was!

Tevreden gingen de kabouters naar huis.

Kabouter Wibo ging eerst in bad en deed een lekkere, warme pyjama aan. Toen dronk hij een lekkere, hete kop erwtensoep. Hè, hij werd er vanbinnen heerlijk warm van. Hij waste zijn vuile regenjas en borstelde de modder van zijn rode laarsjes

af. Daarna zette hij ze bij de kachel om te drogen, want als ze morgen niet droog waren, kon hij niet met de andere kabouters buiten in de regen gaan spelen.

Wibo kroop vroeg in bed en droomde van moddervoetbal.

Het regende twee weken aan een stuk, maar de kabouters verveelden zich niet meer. Ze hadden ook geen slechte zin meer!

Elke morgen sprongen ze al vroeg hun bed uit, om naar het weer te kijken. Als ze regendruppels over de ramen zagen glijden, riepen ze: “Heerlijk! Het regent nog. Dan kunnen we weer lekker in de plassen spelen.”

Ze speelden ook niet alleen voetbal, oh, nee!

Je kon heel goed verstopperijtje spelen in het natte bos. Of wedstrijdjes doen, wie er bij het in de plassen springen de hoogste spatten kon maken. Het allerleukste vonden ze fietsen. Met een flinke vaart fietsten ze op hun kleine kabouterfietsjes door de grootste plassen.

Kabouter Wibo was een keertje uitgegleden. Toen was hij met fiets en al in een plas gevallen. Hij had zich gelukkig geen pijn gedaan en de andere kabouters hadden dan ook hartelijk gelachen, maar hij moest wel naar huis om alles te laten drogen. Zelfs zijn hemd en onderbroekje waren nat!

Het leek wel, alsof hij met alle kleren aan onder de douche was gegaan.

Eindelijk, na twee weken, scheen de zon weer door de wolken.

Afgelopen was het met het waterfeest.

De regenjassen werden gewassen en buiten aan de lijn gehangen om te drogen en de laarsjes werden van binnen en van buiten schoongemaakt.

Dat was alvast voor de volgende keer, want vanaf die tijd bleven de kabouters nooit meer binnen, als het regende.

Nee, zeg! Stel je vóór!

2. ZILVERSTOKJE EN DE WIND

Ver weg, hoog boven de blauwe lucht, helemaal tussen de maan en de sterren, leefde eens een klein feeënmeisje dat Zilverstokje heette. Overdag sliep ze lekker verstopt tussen de sterren, maar 's avonds, als de zon onder ging, werd ze wakker gemaakt door de maan.

Dan rekte ze zich nog eens heerlijk uit, pakte haar zilveren stokje en vloog weg. Elke ster die ze tegenkwam raakte ze eventjes met het stokje aan tot ster begon te branden.

Als Zilverstokje alle sterren aangeraakt had stond de donkere hemel vol met kleine lichtjes, zodat ze samen

met de maan genoeg licht gaven voor de mensen op de aarde.

Het aansteken van al die sterren was natuurlijk erg leuk werk, maar als ze helemaal klaar was moest Zilverstokje toch altijd even uitrusten. Zó moe

werd ze ervan. De rest van de nacht hoefde ze niets meer te doen.

Als ze uitgerust was kon ze dan naar hartenlust spelen, want tegen de morgen gingen de sterrenlichtjes vanzelf uit.

Zilverstokje duikelde de hele nacht tussen de sterren door of speelde verstoppertje met de maan en de poolster.

Het liefst van alles gleeed ze van de Melkweg naar beneden. Dat kon ze verschrikkelijk goed. Dan gleeed ze van de ene ster naar de andere, steeds sneller en sneller naar beneden tot ze zich net nog aan de laatste ster van de Melkweg kon vastgrijpen. Dan schaterde Zilverstokje het uit van de pret.

De maan en de sterren vonden dat helemaal geen leuk spelletje voor een klein feeënmeisje.

“Het is veel te gevaarlijk”, mopperde de maan. “Ooit gebeurt het dat je die laatste ster net niet meer kunt vastpakken en dan val je helemaal naar beneden. Stel je eens voor dat je op de aarde valt! Wat moet een sterrenfee als jij op de aarde beginnen?”

“Ach,” lachte Zilverstokje onbezorgd, “dat gebeurt niet hoor. Ik pas echt wel goed op. Ik heb dat spelletje al zo vaak gedaan. Het gaat altijd goed.”

Ze nam meteen een grote aanloop en gleeed met een flinke vaart van de Melkweg naar beneden om de maan en de sterren nog eens te laten zien, hoe goed ze het wel kon.

Op het moment dat ze de laatste ster wilde vastpakken, bleef ze echter met haar zilveren jurk aan een punt ervan hangen.

De jurk scheurde.

Zilverstokje schrok, greep mis en duikelde de sterrenhemel uit. Steeds verder en verder viel ze naar beneden.

Ze zag de aarde snel groter worden en dichterbij komen.

Vlug sloeg ze haar vleugeltjes uit en zweefde daarop langzaam verder totdat ze zachtjes op een groot blad van een eikenboom neerkwam.

Verbaasd keek het feeënmeisje om zich heen.

Wat zag die aarde er vreemd uit, als je zo dichtbij was.

Vanuit de sterrenhemel kon je al die bomen, struiken en bloemen niet zien. De huizen en kerken van de mensen leken wel speelgoed. Wat was alles van dichtbij groot!

Zilverstokje keek haar ogen uit.

Heel hoog in de lucht zag ze haar eigen sterren en haar vriend de

maan. De sterren leken op piepkleine, pinkelende lichtjes en eventjes leek het alsof de maan naar haar knipoogde alsof hij wilde zeggen: “Zie je wel, dommerdje! Ik heb tóch gelijk gehad.”

Na een poosje kreeg Zilverstokje het akelig koud van de kille nachtlucht op de aarde en begon zachtjes te huilen.

“Hoe moet ik nu weer terug bij de maan en de sterren komen?” snikte ze. “Mijn vleugeltjes zijn veel te klein en te dun om zoveel vaart te maken en zo ver te kunnen vliegen. Ach, was ik maar nooit zo hard van de Melkweg afgegleden. Dan zat ik nu niet hier. Had ik maar naar de maan geluisterd” en ze snikte en snikte tot het morgen werd en alle sterren verbleekt waren.

Eindelijk viel ze in slaap.

Ze sliep zo vast dat ze de zon niet zag opkomen, de vogels niet hoorde zingen en ze merkte ook niet dat het langzaam harder begon te waaien, totdat ze plotseling van het eikenblad afwaaide en hard op de grond terecht kwam.

“Hè, wat was dat?” riep Zilverstokje verschrikt en wreef met een pijnlijk gezichtje over haar bips. “Wie heeft mij op de grond gegooit?”

“Ha, ha, ha”, bulderde de wind, “Dat heb ik gedaan. Ik vind het leuk om alles en iedereen omver te blazen. Ik maak er een spelletje van. Alle losse dingen waai ik weg. En jou heb ik ook weggewaaid. Eigen schuld! Dan had je je maar beter vast moeten houden.”

“Nou, ik vind er niets aan!” mopperde Zilverstokje. "Ik vind het maar griezelig. Ik ben van de Melkweg gevallen en nu ben ik bang dat ik nooit meer naar de maan en mijn sterren terug kan.” De kleine fee sloeg haar handen voor haar ogen en hilde dikke tranen.

“Hoeiii...”, blies de wind verbaasd, “Wil jij naar de maan en de sterren terug? Ben jij dan het feeënmeisje, dat Zilverstokje heet en altijd zorgt dat de sterren op tijd gaan branden?”

“Ja”, snikte Zilverstokje, “maar vanavond blijft de hemel donker, omdat ik er niet ben.” Ze vertelde de wind wat er allemaal gebeurd was.

Ze was zo verdrietig, dat de wind medelijden met haar kreeg. Hij dacht heel diep na en kreeg prompt een goed idee, want de wind is niet alleen sterk, maar ook superslim!

“Als ik je eens naar boven blaas, zo hard als ik kan, dan hoef je misschien niet meer ver te vliegen en kun je nog net op tijd zijn, om de sterren aan te steken. Wat zou je daarvan zeggen?”

Zilverstokje hield meteen op met huilen en keek de wind met grote ogen aan.

Als dat eens kon!

Daar had ze helemaal nog niet aan gedacht.

Wat lief van de wind dat hij haar wilde helpen.

Zilverstokjes ogen begonnen te schitteren als kleine sterretjes.